

РЕШЕНИЕ

№ 23812

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Бойкинова
Адриан Янев**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **8806** по описа за **2024** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от К. Г. С. срещу Решение № 3437 от 23.07.2024 г., постановено по АНД № 1506/2024 г. по описа на СРС, НО, 134-и състав, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) № Серия К № 7881000, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на касаторката на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че съдът не е обсъдил и анализирал приложените доказателства и на база тях не е извел приложимата правна норма. Навежда аргументи, че е нарушена процедурата, разписана в чл. 186, ал. 4 от ЗДвП и без основание е определен като субект на административно-наказателната отговорност ползвателят на МПС. На следващо място твърди, че е лишена от възможността да посочи друго лице като водач на автомобила в предвидения срок от 14 дни. Сочи, че не са представени доказателства за компетентността на лицата, заверили за вярност

представените по делото доказателства. Счита, че от представената снимка от устройството не може да бъде установен типа на техническото средство, неговото местоположение, както и времето – дата и час за извършеното нарушение. Ответникът СДВР- Отдел "Пътна полиция не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XXI- и касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

С обжалваното решение СРС е потвърдил ЕФ Серия К № 7881000, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. От събраните по делото доказателства СРС е приел за безспорно установено, че на 27.07.2023 г., в 13:23 часа, в [населено място], на [улица]до [жилищен адрес] с посока на движение от [улица]към [улица], при въведено ограничение на скоростта 50 км/ч. в населено място, с мобилна система за видеоконтрол АТСС TFR1-M с № 567, позиционирана в служебен автомобил, поставен по график на [улица]до бл. 32 за времето от 13:15 часа до 15:00 часа, била засечена скорост на движение на МПС - марка "А.", модел "Кю 3 " с рег. [рег.номер на МПС] , 85 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава - 50 км./ч., т.е. превишение - 35 км./ч. Лекият автомобил бил регистриран на "Порше лизинг БГ" ЕООД и ползван от К. Г. С., която била посочена като ползвател и в СРМПС. От разпечатка от паметта на техническо средство, която е веществено доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП, се установява, че на процесната дата - 27.07.2023 г., в 13:23 ч. с посочени точни координати на местоположението е засечена скорост на движение от 88 км/ч след приспаднат толеранс от 3 %- 85 км/ч), като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационния номер на автомобила. Въз основа на тези данни от СДВР бил издаден процесният електронен фиш.

На база гореописаната фактическа обстановка въззивният съд е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издадения ЕФ. Нарушението според съда е безспорно установено от разпечатаните показания на техническото средство и приложения снимков материал. Районният съд е приел, че съответното техническо средство, с което е установено нарушението е с издадено удостоверение за одобрен

тип средство за измерване при БИМ, приложено по делото и валидно към датата на нарушението. Изложил е аргументи, че от справка по отношение на въведената в района организация на движението и поставена хоризонтална маркировка и вертикална сигнализация безспорно се установява, че процесния участък е в рамките на населено място и важи общото ограничение на скоростта от 50 км/ч. С оглед изложеното, СРС е приел, че правилно на извършителя е наложено административно наказание в законовопредвидения фиксиран размер.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно. Настоящият съдебен състав споделя мотивите на съда за законосъобразност на обжалвания ЕФ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, е обосновал извод, че в конкретния случай касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Противно на изложеното в касационната жалба по отношение авторството на деянието, процедурата по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е проведена законосъобразно. Тази разпоредба, в приложимата към датата на нарушението редакция - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., предвижда, че електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им. Видно от приобщената по делото административна преписка, С. се е подписала на разписка № 1856, в която изрично е отразено: получих електронен фиш серия К № 8452862 за налагане на глоба в размер на 400 лв. В случая електронният фиш е връчен от длъжностно лице, осъществяващо функции по контрол, съгласно представената разписка. В случая, разписката удостоверява надлежното връчване на ЕФ на касатора, съответно правото на защита на С. не е нарушено. Същата е депозирала жалба срещу издадения електронен фиш, за която няма спор, че е допустима, поради което не е налице нарушение на разпоредбата на чл. 189, ал. 5, във връзка с чл. 188, ал. 1 ЗДвП. Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Съобразно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП в 14-дневен срок от получаване на ЕФ наказаното лице има право да подаде декларация, в която да посочи кое е лицето, управлявало превозното средство като приложи копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство, в случай, че водачът, извършил нарушението и собственикът на автомобила са различни лица. Безспорно е, че такава декларация не е подадена от касатора, а липсват и твърдения, че друг е управлявал автомобила. В допълнение, видно от представената справка от системата на СДВР отдел „Пътна полиция“ собственик на МПС е юридическото лице Порше Лизинг БГ ЕООД, а като ползвател е посочена С.. Именно с цел да бъде избегнато ангажиране отговорността на лизингодателя за нарушения, които са извършени от лизингополучателя, лизингодателят в конкретния случай се е възползвал от предоставената правна възможност - в свидетелството за регистрация на МПС изрично да бъде посочен лизингополучателя, ползвател на автомобила. Респективно правилно ЕФ е връчен на К. Г. С..

По горните съображения, доводите в жалбата, че фишът е незаконосъобразен поради неспазена процедурата по връчването му, не се споделят и от настоящия касационен

състав.

Неоснователно се явява и твърдението, свързано с представената снимка от разположението на АТСС по чл. 10, ал. 3 от Наредба №8121з-532/2015 г. Въпросната разпоредба изисква съпровождане на протокола за използване на АТСС със снимка от разположението на уреда, каквато в случая е приложена по делото, без да въвежда конкретни изисквания към същата.

Не се споделя и възражението, изложено в касационната жалба, че не е установено по категоричен начин действащото ограничение на скоростта в процесния участък. Доказателства относно участъка от пътя, на който се извършва контрол на скоростта с автоматизирано техническо средство, с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка се съдържат в кориците на делото, по-конкретно в приложената административна преписка. От предоставената справка по отношение на въведената в района организация на движението и поставена хоризонтална маркировка и вертикална сигнализация безспорно се установява, че процесния участък е в рамките на населено място и важи общото ограничение на скоростта от 50 км/ч.

Не намира подкрепа и твърдението на касатора, че районният съд не е обсъдил всички доказателства (без да се уточнява кои), тъй като с решението си въззивния съд е обсъдил всички налични по делото доказателства.

Неоснователни са доводите в жалбата, че част от доказателствата не следвало да се приемат, доколкото не се знаело кое лице ги е заверило за „вярно с оригинала“, тъй като страната е била редовно призована за насроченото пред СРС съдебно заседание, но не се е явил процесуален представител, въпреки надлежното упълномощаване, поради което възможността за оспорване на документи вече е преклудирала.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XXI- и касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3437 от 23.07.2024 г., постановено по АНД № 1506/2024 г. по описа на СРС, НО, 134-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.